

Sygn. akt V CSK 547/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. W.

przeciwko L. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt X Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych

dotyczących skutków prawnych zastrzeżenia w umowie o świadczenie usług klauzuli wprowadzającej zakaz działalności konkurencyjnej po ustaniu umowy.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Wskazane zagadnienia prawne dotyczące tego, czy klauzula konkurencyjna zawarta w umowie o świadczenie usług ma samoistny charakter, czy też stanowi odrębną umowę, do której może być stosowany art. 746 k.c. przewidujący możliwość wypowiedzenia umowy w każdym czasie jest oderwany od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, wiążących sąd w postępowaniu kasacyjnym. Z poczynionych ustaleń wynika, że strony wprowadziły do umowy o świadczenie usług klauzulę konkurencyjną przewidującą obowiązek świadczenia na rzecz powoda „w przypadku rozwiązania umowy”. Warunkiem powstania tego zobowiązania było więc rozwiązanie umowy o świadczenie usług, co też nastąpiło z woli strony pozwanej. Istotą tej klauzuli - jak ustaliły Sądy *meritii* - było uiszczenie świadczenia w przypadku rozwiązania umowy głównej. Rozważanie, jak chce skarżący, czy klauzulą tą doszło do wykreowania odrębnej czynności prawnej, czy też stanowiła ona element umowy podstawowej jest bez znaczenia, skoro z chwilą rozwiązania umowy głównej powstał już obowiązek świadczenia przez jedną ze stron. Wskazane zagadnienia nie mogą być więc uznane za istotne w tych okolicznościach sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.